

— Ето баща ти!

Момчето се разплака и сложи глава върху рамото на болния, а съ ржка улови лежащата му неподвижно върху одеялото ржка. Болният не мръдна.

Момчето стана, погледна баща си и пакъ се разплака. Тогава болният го изгледа продължително, като че ли бѣше го позналъ; но устнитѣ му не мръднаха.

Горкиятъ татко, какъ се е измѣнилъ! Синъ му не можеше да го познае. Косата му бѣше съвсемъ побѣлѣла, брадата му порасла, лицето—подпухнало и добило червеникавъ цвѣтъ, кожата му бѣше опъната и лъщѣше, очитѣ му бѣха станали мънички, устнитѣ — надобелѣли; въобще той бѣше тъй измѣненъ, че не се познаваше; запазени му бѣха само челото и веждитѣ. Болниятъ дишаше тежко и съ мжка.

— Татко, мой татко! каза момчето. — Ето азъ съмъ! Нима не ме познавашъ? Азъ дойдохъ отъ село; прати ме мама. Вижъ ме хубавичко! Не ме ли познавашъ? Кажете ми баремъ една думичка!

Болниятъ, като го погледна внимателно, отново склопи очи.

— Татко, татко! Какво ти е? Ето азъ съмъ, твоятъ синъ!

Болниятъ не мърдаше и само тежко дишаше.

Тогава момчето, продължавайки да плаче, взе столъ и седна, като не сваляше очи отъ баща си.

Налегнаха го мрачни мисли. То си припомни, какъ баща му отпътува, като се прощаваше за последенъ пѣтъ на парахода, какъ цѣлото семейство се надѣваше, че той ще го заведе въ града да живѣе; спомни си и какъ майка му изпадна въ отчаяние, като получи писмото му.

Изведнажъ нѣкоя лека ржка се сложи на рамото му. Момчето потрепера: предъ него стоеше милосърдна сестра.

— Какъ е баща ми? запита я то веднага.

— Куражъ, момче, отговори сестрата. — Ето и лѣкарътъ ще дойде скоро.

Тя отмина, безъ да каже нито дума повече.

Следъ половина часъ то зачу извъняване, и въ стаята влѣзе главниятъ лѣкаръ съ помощниците си. Щомъ лѣкарътъ доближи, момчето скочи и заплака.